

Sygn. akt II KZ 21/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **P. R.**

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 czerwca 2022 r.,

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 17 maja 2022 r., sygn. akt II KK 380/20,

o zastosowaniu tymczasowego aresztowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.k. w zw. z art. 518 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu kasacji wniesionej przez obrońcę P. R. wyrokiem z dnia 17 maja 2022 r., sygn. akt II KK (...), uchylił zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Bezpośrednio po ogłoszeniu powyższego wyroku postanowił, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 2 i § 3 k.p.k. i w zw. z art. 538 § 2 k.p.k.,

zastosować wobec P. R. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, liczony od dnia 17 maja 2022 r., godz. 15:00 do dnia 15 sierpnia 2022 r. godz. 15:00.

Postanowienie to zostało zaskarżone przez obrońcę z urzędu oskarżonego, który podniósł następujące zarzuty obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia: art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 257 § 1 k.p.k. i art. 251 § 1 k.p.k.

- poprzez dowolne przyjęcie, że zachodzi potrzeba stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania względem podejrzanego oraz dowolne uznanie, że ww. środek zapobiegawczy jest jedynym środkiem, który jest w stanie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania w sytuacji, gdy zarzuty oparte są na materiale już zgromadzonym przez prokuratora i Sąd pierwszej instancji, w tym wyjaśnieniach osób pomawiających podejrzanego, stąd nie można mówić o istnieniu obawy matactwa ze strony podejrzanego, na obecnym etapie postępowania, a nadto wobec błędnego przyjęcia, że oskarżony podejmował takie próby wpływania w sytuacji, gdy z materiału dowodowego (w tym załączonych do apelacji sms) wynika, że inicjatorem czynności był współoskarżony A. K. (K.);

- sprzeczność pomiędzy podstawą prawną zastosowania tymczasowego aresztowania wskazaną przez Sąd Najwyższy tj. art. 258 § 3 k.p.k. a treścią uzasadnienia, przy jednoczesnym braku okoliczności mogących świadczyć o popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa przeciwko zdrowiu i życiu lub bezpieczeństwu powszechnemu, tym bardziej kierowania przez oskarżonego gróźb popełnienia takich czynów;

- pominięcie przez Sąd, że zachodzi brak faktycznej możliwości wpływania lub w inny sposób utrudnianie postępowania, wobec wykonywania wobec oskarżonego kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokiem – Sądu Rejonowego w Ł. IV K (...) (4 lata i 11 miesięcy) i wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł., Wydział IV Karny sygn. akt IV K 35/15 (3 lata i 6 miesięcy);

- poprzez nierozważenie i brak uzasadnienia Sądu w zakresie możliwości zabezpieczenie toku postępowania przez zastosowanie nieizolacyjnych środków

zapobiegawczych, pomimo obligatoryjnego obowiązku wynikającego z treści art. 257 § 1 k.p.k.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i ewentualnie zastosowanie nieizolacyjnych środków zapobiegawczych.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy oskarżonego zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazał, że w niniejszej sprawie zachodzi potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego izolacyjnym środkiem zapobiegawczym – w szczególności z uwagi na surowość orzeczonej nieprawomocnie kary pozbawienia wolności (7 lat) oraz obawę matactwa. Przewołanie w sentencji zaskarżonego postanowienia w podstawie prawnej zastosowania tymczasowego aresztowania art. 258 § 3 k.p.k. wydaje się zatem oczywistą omyłką pisarską, skoro z jego uzasadnienia wynika wprost, że w rzeczywistości winien być przywołany art. 258 § 2 k.p.k.

Niewątpliwie grożąca oskarżonemu surowa kara w warunkach art. 258 § 2 k.p.k. stanowi samodzielną przesłankę szczególną stosowania tymczasowego aresztowania, jednakże należy wziąć pod uwagę, że w przedmiotowej sprawie areszt tymczasowy wobec oskarżonego był stosowany od 03.10.2016 r. do 19.03.2021 r. (informacja z Areszty Śledczego w Ł. z dnia 08.06.2022 r.), a obawa matactwa dotyczy zdarzeń z przeszłości i straciła na znaczeniu w związku z tym, że w zasadzie cały materiał dowodowy został zebrany i zabezpieczony. Nie można również tracić z pola widzenia i tego faktu, że oskarżony P. R. w chwili obecnej odbywa kary pozbawienia wolności orzeczone w innych sprawach i pozostaje w warunkach izolacji więziennej.

Skoro zatem w takiej sytuacji faktycznej do rozpoznania pozostaje jedynie apelacja wniesiona na korzyść oskarżonego, to stosowanie najsurowszego ze

środków zapobiegawczych w postaci tymczasowego aresztowania nie jest niezbędne do zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, a stosowanie innych środków o charakterze wolnościowym nie jest celowe.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.